РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми състав)

6 май 2009 година*

По дело T-116/04

Wieland-Werke AG, установено в Ulm (Германия), за което се явяват адв. R. Bechtold и адв. U. Soltész, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана първоначално от г-н É. Gippini Fournier и г-жа H. Gading, впоследствие от г-н Gippini Fournier, г-н O. Weber и г-жа K. Mojzesowicz, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна или намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя на основание член 2, буква а) от Решение C (2003) 4820

* Език на производството: немски.

окончателен на Комисията от 16 декември 2003 година относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/E-1/38.240 — Тръби за промишлени цели),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas и г-н N. Wahl (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 март 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Wieland-Werke AG (наричано по-нататък „Wieland“ или „жалбоподателя“) е германско предприятие, което не е листвано на борсата и е със седалище в Ulm (Германия). Жалбоподателят е дружество майка на група от предприятия в целия свят, извършващи дейност главно в производството, продажбата и разпространението на специални полупродукти и продукти от мед и от медни сплави.

2 Вследствие на изпратена от Mueller Industries Inc. информация през март 2001 г. Комисията извършва внезапни проверки в помещенията на дружествата KME Germany AG (по-рано KM Europa Metal AG), KME France SAS (по-рано Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (по-рано Europa Metalli SpA) (наричани по-нататък всички заедно „KME“ или „групата KME“), Outokumpu Oyj и Luvata Oy (по-рано Outokumpu Copper Products Oy) (наричани по-нататък заедно „Outokumpu“) и на жалбоподателя на основание член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

3 На 9 април 2001 г. Outokumpu отправят до Комисията предложение за сътрудничество въз основа на Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4; наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 1996 г.“). На 30 май 2001 г. те подават паметна записка по този въпрос.

4 В отговор на отправено през юли 2002 г. от Комисията до група KME и до Wieland искане за информация на основание член 11, параграф 2 от Регламент № 17, на 30 септември 2002 г. Wieland изразява желание да се ползва от прилагането на Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

5 В отговор на същото искане за информация, на 15 октомври 2002 г. групата KME изразява своето желание да се ползва от прилагането на посоченото Известие относно сътрудничеството от 1996 г.

6 След като провежда разследване, включващо допълнителни проверки в помещенията на Outokumpu и на групата KME, участва в събрания с представители на Outokumpu, на групата KME и на Wieland, както и след като отправя през юли 2003 г. искане за допълнителна информация на основание член 11 от Регламент № 17 до групата KME и до Wieland, Комисията започва процедура за установяване на нарушение и приема изложение на възраженията, адресирано до групата KME,

до жалбоподателя и до Outokumpu. Тъй като предприятията адресати се отказват от провеждането на изслушване, такова не е организирано.

7 На 16 декември 2003 г. Комисията приема Решение C (2003) 4820 окончателен относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 ЕО от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/E-1/38.240 — Тръби за промишлени цели) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 28 април 2004 г. (ОВ L 125, стр. 50).

8 От обжалваното решение е видно, че към края на 80-те години организираните в сдружение за качеството на тръбите, използвани в сектора на климатичните и хладилни инсталации (Cuproclima Quality Association, наричано по-нататък „Cuproclima“) производители, сред които е и жалбоподателят, включват в обхвата на своето сътрудничество и въпросите на конкуренцията.

9 Събранията, които Cuproclima провеждало два пъти годишно, редовно били повод след изчерпване на официалния дневен ред да се обсъждат и определят цени, както и други търговски условия, приложими към тръбите за промишлени цели. Тези противоречащи на правилата на конкуренцията събрания завършвали с осъществяване на двустранни контакти между съответните предприятия. Последните определяли целеви цени, както и други търговски условия относно тръбите за промишлени цели, координирали покачвания на цените, поделяли клиенти и пазарни дялове и осъществявали надзор върху прилагането на антиконкурентните си споразумения, от една страна, като определяли водещи за пазарите, и от друга — като обменяли поверителна информация.

10 Обжалваното решение съдържа по-конкретно следните разпоредби:

„Член 1

Следните предприятия са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО], а считано от 1 януари 1994 г., и разпоредбите на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, участвайки през посочените периоди във всички споразумения и съгласувани практики за определяне на цените и подялба на пазарите в сектора на тръби за промишлени цели:

а) [Wieland] от 3 май 1988 г. до 22 март 2001 г.;

б) Outokumpu [...] самостоятелно от 3 май 1988 г. до 30 декември 1988 г. и солидарно с [Luvata] от 31 декември 1988 г. до 22 март 2001 г.;

в) [Luvata] от 31 декември 1988 г. до 22 март 2001 г. (солидарно с Outokumpu [...]);

г) [KME Germany] самостоятелно от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME France] и [KME Italy] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.;

д) [KME Italy] солидарно с [KME France] от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME Germany] и [KME France] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.;

е) [KME France] солидарно с [KME Italy] от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME Germany] и [KME Italy] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.

Член 2

За посочените в член 1 нарушения се налагат следните глоби:

а) [Wieland]: 20,79 милиона евро;

б) Outokumpu [...] и [Luvata] солидарно: 18,13 милиона евро;

в) [KME Germany], [KME France] и [KME Italy] солидарно: 18,99 милиона евро;

г) [KME Germany]: 10,41 милиона евро;

д) [KME Italy] и [KME France] солидарно: 10,41 милиона евро.“ [неофициален превод]

11 На първо място, по отношение на определянето на началния размер на глобата Комисията счита, че нарушението, което основно се състои в определяне на цени и подялба на пазари, само по себе си има характер на много сериозно нарушение (съображение 294 от обжалваното решение).

12 За да определи тежестта на нарушението, Комисията взима предвид и факта, че картелът е засегнал цялата територия на Европейското икономическо пространство (ЕИП) (съображение 316 от обжалваното решение). Освен това Комисията разглежда действителните последици от нарушението и констатира, че картелът е „оказал въздействие върху пазара като цяло“ (съображение 314 от обжалваното решение).

13 За да достигне до тази констатация, тя се основава по-конкретно на следните улики. Първо, тя взима предвид прилагането на картела, като се позовава на обстоятелството, че участниците са си обменяли информация относно обемите на продажби и ценовите нива (съображение 300 от обжалваното решение). Второ, материалите по преписката показвали, че цените намалявали през периоди на слабо спазване на тайното споразумение, а през останалото време значително се покачвали (съображение 310 от обжалваното решение). Трето, Комисията се позовава на общия пазарен дял на членовете на картела от 75—85 % (съображение 310 от обжалваното решение). Четвърто, Комисията констатира, че съответните пазарни дялове на участниците в картела са останали относително стабилни по време на цялата продължителност на нарушението, макар понякога клиентите на участниците да са се сменяли (съображение 312 от обжалваното решение).

14 Накрая, отново при определяне на тежестта на нарушението, Комисията взима предвид факта, че пазарът на медни тръби за промишлени цели представлява важен сектор, чиято стойност е оценена на 288 милиона евро в рамките на ЕИП (съображение 318 от обжалваното решение).

15 Предвид всички посочени обстоятелства Комисията приема, че разглежданото нарушение трябва да се счита за много сериозно (съображение 320 от обжалваното решение).

16 На второ място, Комисията третира различно съответните предприятия, като отчита ефективния икономически капацитет на всяко от тях за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията. В това отношение Комисията изтъква наличието на разлика между притежаваните на пазара на тръби за промишлени цели в ЕИП пазарни дялове, от една страна, от групата KME, лидер на пазара в ЕИП с [*поверително*] [2] % пазарен дял, и от друга страна, Outokumpu и Wieland, притежаващи съответно [*поверително*] и 13,4 % пазарен дял. Предвид тази разлика началният размер на наложената на Outokumpu и на Wieland глоба е определен на 33 % от размера на глобата, наложена на групата KME, т.е. 11,55 милиона евро за Outokumpu и за Wieland и 35 милиона евро за групата KME (съображения 327 и 328 от обжалваното решение).

17 На трето място, за да отговори на необходимостта от определяне на глобата на ниво, което да гарантира възпиращ ефект, Комисията увеличава с 50 % началния размер на наложената на Outokumpu глоба, която по този начин достига 17,33 милиона евро, като приема, че световният оборот на Outokumpu от над 5 милиарда евро показва, че техният размер и икономическа мощ позволяват увеличението (съображение 334 от обжалваното решение).

18 На четвърто място, Комисията квалифицира продължителността на нарушението, което се осъществява от 3 май 1988 г. до 22 май 2001 г., като „за дълъг период“. Така, имайки предвид продължителността на нарушението, Комисията приема за подходящо да увеличи началния размер на наложените на съответните предприятия глоби с 10 % за всяка година участие в картела. Следователно началният размер на наложената на жалбоподателя глоба е увеличен със 125 %, вследствие на което основната сума на глобата е определена на 25,99 милиона евро (съображения 338, 342 и 347 от обжалваното решение).

2 — Заличени поверителни данни.

19 На пето място, с оглед на отегчаващи обстоятелства основната сума на наложената на Outokumpu глоба е увеличена с 50 %, с мотива че са виновни за извършването на повторно нарушение, тъй като са били адресати на Решение 90/417/ЕОВС на Комисията от 18 юли 1990 година относно производството по член 65 [ВС] във връзка със споразумение и съгласувани практики на европейските производители на плосковалцувани продукти от неръждаема стомана (ОВ L 220, стр. 28) (съображение 354 от обжалваното решение).

20 На шесто място, с оглед на смекчаващи обстоятелства Комисията изтъква, че без съдействието на Outokumpu можела да установи наличието на нарушение само за период от четири години и поради това намалява основната сума на глобата им с 22,22 милиона евро, така че основната сума да съответства на глобата, която би им била наложена за такъв период (съображение 386 от обжалваното решение).

21 На седмо и последно място, въз основа на дял Г от Известието относно сътрудничеството от 1996 г. Комисията намалява размера на глобите с 50 % за Outokumpu, с 20 % за Wieland и с 30 % за групата KME (съображения 402, 408 и 423 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

22 На 24 март 2004 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

23 След промяна на съставите на Първоинстанционния съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който впоследствие се разпределя настоящото дело.

24 Устните състезания и отговорите на страните на поставените устно от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание на 5 март 2008 г.

25 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени или при условията на евентуалност да намали наложената от Комисията глоба в член 2, буква а) от обжалваното решение;

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

27 В дадения случай в подкрепа на жалбата си жалбоподателят най-напред се позовава на незаконосъобразност на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, тъй като тази разпоредба нарушавала принципа на законоустановеност на наказанията. Той също посочва четири правни основания, изведени съответно от неправилната преценка на размера на засегнатия от нарушението пазар, от неподобаващото вземане предвид на размера на съответните предприятия, от неправилно увеличение на размера на глобата с оглед на продължителността на нарушението и от дискриминационно прилагане по отношение на него на Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

28 Що се отнася до правните основания, които имат отношение към изчисляването на размера на глобата, важно е да се напомни, от една страна, че от съображения 290—387 от обжалваното решение е видно, че наложените за нарушението глоби от Комисията са на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17, и от друга страна, че макар в обжалваното решение Комисията да не се позовава изрично на Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“), тя със сигурност е определила размера на глобите в съответствие с предвидената в тях методология.

29 Независимо че не могат да се разглеждат като правна норма, Насоките съдържат правило за поведение, поясняващо практиката, която трябва да се следва, от което в конкретен случай Комисията не може да се отклони, без да се обоснове (вж. Решение на Съда от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 91 и цитираната съдебна практика).

30 Следователно в рамките на контрола за законосъобразност на наложените с обжалваното решение глоби Първоинстанционният съд следва да провери дали Комисията е упражнила правото си на преценка съгласно изложения в Насоките метод и ако установи, че се е отклонила от него, да провери дали това отклонение е оправдано и надлежно мотивирано. В това отношение е важно да се изтъкне, че Съдът е потвърдил валидността, от една страна, по принцип на самите Насоки, и от друга страна, на установения с тях метод (Решение на Съда от 28 юни 2005 г.

по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 252—255, 266, 267, 312 и 313).

31 Произтичащото от приемането на Насоките самоограничаване на правото на преценка на Комисията всъщност не е несъвместимо със запазването на широка свобода на преценка на Комисията. Насоките съдържат различни възможности за гъвкавост, които позволяват на Комисията да упражни дискреционните си правомощия в съответствие с разпоредбите на Регламент № 17, както ги тълкува Съдът (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 30 по-горе, точка 267).

32 Освен това в области като определянето на размера на глоба, наложена на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17, в които Комисията разполага със свобода на преценка, например по отношение на процента на увеличение с цел възпиращо действие, контролът за законосъобразност на тази преценка се свежда до контрол дали не е налице явна грешка в преценката (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 18 юли 2005 г. по дело Scandinavian Airlines System/Комисия, T-241/01, Recueil, стр. II-2917, точка 79).

33 Освен това свободата на преценка на Комисията и границите, които тя ѝ е определила, по принцип не засягат упражняването на пълната юрисдикция на общностния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 538), даваща му право да отмени, намали или увеличи размера на наложената от Комисията глоба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 60—62, Решение на Първоинстанционния съд от 21 октомври 2003 г. по дело General Motors Nederland и Opel Nederland/Комисия, T-368/00, Recueil, стр. II-4491, точка 181).

По възражението за незаконосъобразност на член 15, параграф 2 от Регламент № 17

Доводи на страните

34 По същество жалбоподателят твърди, че член 15, параграф 2 от Регламент № 17, както и прилагането му от Комисията в практиката ѝ по вземане на решения, нарушават принципа на законоустановеност на наказанията, доколкото Комисията разполагала с почти неограничена свобода на действие при определяне на размера на глобите и поради това размерът на разглежданата глоба бил определен произволно. Следователно даденото на жалбоподателя разпореждане да заплати 20,79 милиона евро било неправилно.

35 Жалбоподателят напомня, че общностните правни норми трябва да спазват принципа на законоустановеност на наказанията, който придобивал особена значимост в случаите, когато нормите имат характер на санкция. По силата на този принцип общностното законодателство трябвало да бъде ясно, точно и предвидимо за правните субекти, а когато ставало въпрос за правна уредба, която може да породи финансови последици, сигурността и предвидимостта ставали задължение, което се налагало с особена строгост.

36 Жалбоподателят подчертава, че впрочем общностните правни норми трябва да определят по предвидим начин не само поведението, което подлежи на санкция, но и правните последици, които произтичат за частноправния субект. Дори според жалбоподателя наличието на свобода на преценката за администрацията да е необходимо, това не променяло факта, че тази свобода не трябвало да бъде неограничена, още повече когато ставало въпрос за правна норма на вторичното право или за наказателноправна или „квазинаказателноправна“ мярка.

37 Според жалбоподателя както от официалните изявления на Комисията, така и от широкото тълкуване на понятието за наказателно производство, дадено от Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“), следва, че наложените на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17 глоби имат характера на наказателноправни норми. В подкрепа на този извод жалбоподателят се позовава също и на общностната съдебна практика (Решение на Съда от

15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия, 41/69, Recueil, стр. 661, точка 172 и сл. и Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело Brugg Rohrsysteme/Комисия, T-15/99, Recueil, стр. II-1613, точка 123).

38 Жалбоподателят твърди, че Регламент № 17, който само посочва, че за да се определи размерът на глобата, трябва да се вземат предвид „тежестта и продължителността“ на нарушението, не отговаря на изискванията за яснота и предвидимост на закона. Всъщност Съветът не бил изпълнил задължението си, предвидено в член 83 ЕО, да определи ясно границите на предоставената на Комисията компетентност.

39 Жалбоподателят твърди също че член 15, параграф 2 от Регламент № 17 не предвижда горна граница за размера на глобата, което означава, че за дадено нарушение посоченият член позволява на Комисията да налага глоби от няколко хиляди до няколко десетки милиарда евро за някои групи от предприятия от световен мащаб. Това означавало, че законът не определял предварително размера на глобата, а че същият се определял изключително от Комисията. Следователно съществувала опасност определянето на размера на глобата да бъде произволно и неконтролируемо. Поради това този член нарушавал общностна правна норма от по-висок ранг (принципът на законоустановеност на наказанията), както и основните права в сферата на определяне на наказателноправните норми, които права произтичат от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и от практика на ЕСПЧ.

40 Жалбоподателят счита, че член 15, параграф 4 от Регламент № 17, съгласно който решенията за налагане на глоби нямат наказателноправен характер, не засяга неговата обосновка, тъй като, от една страна, всяка общностна правна норма, имаща или не наказателноправен характер, трябва да спазва принципа на законоустановеност на наказанията, и от друга страна, съобразно практиката на ЕСПЧ определящо е не названието на правния акт, а неговото съдържание.

41 Освен това жалбоподателят твърди, че Насоките не отстраняват липсата на точност и яснота в Регламент № 17. Всъщност началният размер на глобите за квалифицираните като „много сериозни“ нарушения се определял произволно и независимо от оборота на предприятието. Жалбоподателят твърди също че във всеки случай Насоките не могат да представляват „закон“ по смисъла на ЕКПЧ. В този контекст жалбоподателят подчертава, че Насоките обвързват единствено Комисията, но не и съдебните инстанции, които имат право да упражняват пълен съдебен контрол върху решенията на Комисията.

42 Според жалбоподателя обаче, поради това че съдебните инстанции са компетентни да определят окончателния размер на глобите, същите не са обвързани от Насоките, които нямат никакво значение за преценката за законоустановеност на наказателноправните норми по смисъла на член 7 от ЕКПЧ. В допълнение жалбоподателят изтъква, че напоследък Първоинстанционният съд приема, че правната уредба за определяне на размера на глобите се съдържа единствено в Регламент № 17.

43 Освен това според жалбоподателя фактът, че определеният от Комисията размер на глобите се контролира от общностния съд по силата на пълната му юрисдикция, не може повече да санира незаконосъобразността на член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

44 Освен това жалбоподателят подчертава, че когато дадена разпоредба нарушава принципа на законосъобразност на наказанията, той не може да бъде саниран единствено поради това че при прилагането на посочената разпоредба са спазени принципите за пропорционалност и равно третиране.

45 Жалбоподателят твърди също че дори да е възможно към момента на създаването си член 15, параграф 2 от Регламент № 17 да е бил съвместим с принципа на законоустановеност на наказанията, то това вече не е така, доколкото реализираните от дружествата обороти днес са много по-големи от преди.

46 Накрая, жалбоподателят твърди, че във всеки случай и независимо от законосъобразността на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, Комисията трябвало при определяне на размера на глобите да използва свободата си на действие с оглед на принципа на законоустановеност на наказанията. В този смисъл тя е трябвало да придаде с практиката си по вземане на решения и посредством Насоките си определена степен на прозрачност и предвидимост в областта на определяне на размера на глобите. Тя обаче пропуснала да го направи, като дала предимство на възпиращия ефект на санкцията.

47 Комисията иска правното основание на жалбоподателя да се отхвърли.

Съображение на Първоинстанционния съд

48 Що се отнася до довода, според който Комисията е трябвало да придаде на практиката си по вземане на решения и на Насоките известна степен на прозрачност и предвидимост в областта на определяне на размера на глобите, следва да се констатира, че този довод не съдържа никакво конкретно оплакване за нарушение на Регламент № 17 или на обжалваното решение, а изразява желания относно практическото упражняване на политиката на Комисията. Ето защо този довод следва да се отхвърли като неотносим.

49 По същество достатъчно е да се констатира, че от Решение на Първоинстанционния съд от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия (T-279/02, Recueil, стр. II-897, точки 66—88) и от Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия (T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точки 69—92) е видно, че повдигнатото от жалбоподателя възражение за незаконосъобразност не би могло да се приеме. Освен това тази съдебна практика съвсем наскоро бе потвърдена с Решение на Съда от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет (C-266/06 P, непубликувано в Сборника, точки 36—63).

50 Следователно възражението за незаконосъобразност трябва да се отхвърли.

По първото правно основание, изведено от несъответстващата на размера на засегнатия от нарушението сектор оценка

Доводи на страните

51 Жалбоподателят изтъква, че като е оценила стойността на съответния пазар на 288 милиона евро, Комисията е завишила неговия размер, а оттам и тежестта на нарушението, което е довело до налагането на прекомерна глоба. Той твърди също че мотивите на Комисията относно изчисляването на оборота му са недостатъчни и поради това представляват нарушение на член 253 ЕО.

52 Жалбоподателят отбелязва, че в сектора на тръби за промишлени цели общата цена на продуктите обикновено се формира от цената на медта, която се основава на котировката на London Metal Exchange (Лондонската борса за метали, наричана по-нататък „LME“), и от разходите за преработка, които съответстват на добавената от производителя стойност (наричана по-нататък „марж при преработка“). Суровината, необходима за производството на тръби за промишлени цели, се доставяла или от клиента, или от самия производител на тръби, който в такъв случай я фактурирал в общата цена.

53 Според жалбоподателя размерът на съответния пазар е определящ, за да се прецени тежестта на нарушението и да се определи началният размер на глобата.

54 Като се позовава на гореизложеното, жалбоподателят поддържа, че доколкото нарушението се отнася единствено до маржа при преработка (30—40 % от крайната цена), Комисията е трябвало да извади 60—70 % от общата цена на разглежданите продукти при оценката на размера на съответния пазар, което щяло да доведе до определяне на по-нисък начален размер на глобата. В това отношение жалбоподателят напомня, че цената на медта е извън неговия контрол, тъй като се определя на LME. Всъщност цената на медта била само елемент, който основно следвало да се понесе от клиентите. Жалбоподателят твърди, че ако членовете на картела се били опитали да повишат цената на медта, техните клиенти щели да си я доставят от трети предприятия.

55 В този смисъл по отношение на снабдяването с мед жалбоподателят действал в качеството на посредник. Следователно Комисията трябвало да изчисли оборота на пазара по същия начин, както изчислява оборота на посредниците в контекста на контрола при сливанията. Освен това, доколкото разходите за мед представлявали изключително важна част от всички разходи, Комисията не можела да ги третира по същия начин както разходите за доставка и опаковане, които обикновено представлявали незначителна част от общите разходи. Поради това при правилна преценка на размера на разглеждания пазар и следователно на тежестта на картела Комисията трябвало да вземе предвид единствено частта от цената, която разглежданото нарушение било засегнало, т.е. маржа при преработка. Комисията била направила обратното, прилагайки твърде формалистичен подход при изчисляване на съответния оборот.

56 Жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила задължението си за мотивиране, препращайки към Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия (Т-45/98 и Т-47/98, Recueil, стр. II-3757), цитирано в съображение 319 от обжалваното решение, за да обоснове включването на цената на метала в оборота, реализиран на разглеждания пазар. Това решение не било релевантно за конкретния случай, тъй като от него единствено следвало, че картел, отнасящ се само до част от крайната цена, нарушавал конкурентното право, което обстоятелство в настоящото производство било безспорно. В дадения случай релевантният въпрос бил определянето на съответстващия оборот с цел установяване на началния размер на глобата.

57 Комисията иска да се отхвърли правното основание, повдигнато от жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

58 На първо място, що се отнася до твърдението за непълнота на мотивите, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика мотивите на индивидуално решение трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната

юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали те отговарят на изискванията на член 253 ЕО трябва да се преценява с оглед не само на текста на разглеждания акт, но и на контекста, в който той е приет, както и на всички правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика).

59 Що се отнася до определянето на глоби за нарушение на правото на конкуренция, условията за съществено процесуално изискване, каквото представлява задължението за мотивиране, са изпълнени, когато Комисията посочи в решението си обстоятелствата при преценката, които са ѝ дали възможност да определи тежестта и продължителността на нарушението (вж. Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 463 и цитираната съдебна практика).

60 В конкретния случай, що се отнася до преценката на тежестта на разглежданото нарушение, Комисията изпълнява тези условия в съображения 292—320 от обжалваното решение. По-конкретно от съображение 318 от посоченото решение е видно, че при преценката на тежестта на нарушението Комисията е взела предвид оборота на съответния пазар. Освен това в съображение 319 от същото решение Комисията е отговорила на повдигнатите от съответните предприятия критики, свързани с вземането предвид на цената на медта при изчисляване на посочения оборот. Фактът, че този отговор може да бъде неправилен, не може да постави под въпрос пълнотата на мотивите на обжалваното решение, тъй като определянето на съществуването на такава грешка се обхваща от контрола за законосъобразност по същество на посоченото решение (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, точка 58 по-горе, точки 66—72 и Решение от 2 октомври 2003 г. по дело International Power и др./NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P и C-180/01 P, Recueil, стр. I-11421, точки 134—138).

61 От посоченото следва, че оплакването, изведено от непълнота на мотивите, трябва да се отхвърли.

62 На второ място, по същество е важно най-напред да се подчертае, че методологията, изложена в Насоките, които Комисията прилага в обжалваното решение (вж. точка 28 по-горе), отговаря на първоначалната логика, съгласно която общият начален размер на глобата, определен в зависимост от тежестта на нарушението, се изчислява в зависимост от характера на нарушението, от неговото действително отражение върху пазара, когато то може да бъде определено, и от размера на съответния географски пазар (точка1 A, първа алинея от Насоките). Следователно общият начален размер на глобата е индивидуализиран за всеки участник в зависимост по-специално от неговата големина.

63 Освен това за да определи началния размер на глобата, Комисията може, като все пак не е длъжна, да вземе предвид размера на засегнатия пазар (Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/Комисия, T-15/02, Recueil, стр. II-497, точка 134 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точки 149 и 150).

64 С оглед на тази съдебна практика става ясно, че предпоставката на жалбоподателя — че размерът на съответния пазар сам по себе си е определящ фактор при преценката на тежестта на дадено нарушение и следователно при определянето на началния размер на глобата — не е основателна.

65 Все пак от обжалваното решение ясно произтича, че в конкретния случай Комисията е избрала да вземе предвид размера на пазара на тръби за промишлени цели в ЕИП при преценката си на тежестта на разглежданото нарушение. Макар че въз основа на характера на нарушението Комисията вече е приела, че то е „много сериозно“ по смисъла на нейните насоки (съображение 294), в обжалваното решение тя всъщност е определила тежестта на нарушението и следователно общия начален размер на глобата, като е взела предвид действителното отражение на картела върху пазара (съображения 295—314), географския обхват на съответния пазар (съображения 315—317) и факта, че секторът, предмет на нарушението, е значителен пазар, чийто размер в ЕИП се оценява на 288 милиона евро (съображения 318 и 319).

66 Макар размерът на съответния пазар да е само един от елементите, които Комисията взима предвид в обжалваното решение, за да прецени тежестта на нарушението и общия начален размер на глобата, това не променя факта, че Комисията действително определя размера на глобата, като отчита този елемент. Следователно трябва да се отхвърли твърдението на Комисията, че ако цената на медта се приспадне от оборота на пазара, началният размер на наложената на жалбоподателя глоба нямало непременно да бъде по-малък от 11,55 милиона евро.

67 Поради това следва да се провери дали при преценката на размера на засегнатия пазар Комисията погрешно е взела предвид цената на медта.

68 В това отношение жалбоподателят твърди, от една страна, че производителите на тръби за промишлени цели не могат да контролират цената на медта, тъй като тя се определя според LME, и от друга страна, че купувачите на тръби за промишлени цели сами решават на каква цена да придобият метала. Жалбоподателят подчертава също че колебанията в цената на метала не оказват никакво влияние върху тяхната печалба.

69 Трябва обаче да се констатира, че няма основателна причина, поради която оборотът на съответния пазар да следва да се изчислява, като се изключват определени производствени разходи. Както Комисията правилно изтъква, във всички промишлени сектори съществуват присъщи на крайния продукт разходи, върху които производителят не може да оказва влияние, но които въпреки това представляват съществен елемент от цялата му дейност и поради това не могат да бъдат изключени от оборота му при определяне на началния размер на глобата (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точки 5030 и 5031). Този извод не се оборва от факта, че цената на медта представлява съществена част от крайната цена на тръбите за промишлени цели, или от това, че рискът от колебания на цените на медта е по-голям, отколкото при другите суровини.

70 Следователно трябва да се заключи, че Комисията основателно е взела предвид цената на медта, за да определи размера на съответния пазар.

По второто правно основание, изведено от липсата на подобаващо вземане предвид на размера на жалбоподателя

Доводи на страните

71 Жалбоподателят твърди, че като е определяла началния размер, а оттам и крайния размер на глобата, Комисията е пропуснала да вземе предвид неговия размер, виден от общия му оборот и възлизащ на 1,2 милиарда евро през 2002 г. Към същия момент оборотите на KME и на Outokumpu се повишили съответно на 2,05 милиарда евро и на 5,56 милиарда евро. Жалбоподателят твърди, че увеличението с 50 % на началния размер на наложената на Outokumpu глоба в съображение 334 от обжалваното решение не е достатъчно, за да се приеме, че е изпълнено задължението на Комисията за спазване на принципите на пропорционалност и на равно третиране. Комисията нарушила и принципа, според който всяка глоба трябва да бъде следствие от индивидуализирано определяне.

72 В подкрепа на правното си основание жалбоподателят изтъква, че целият размер на предприятието има особена значимост при определянето на размера на глобата и че началният размер на наложената глоба на всяко от съответните три предприятия трябвало да се индивидуализира, за да бъде пропорционален на съществуващото различие между размерите на предприятията. Жалбоподателят посочва също че принципът на равно третиране налага на Комисията да промени началния размер на глобите в зависимост от общия оборот на всички предприятия, а не само от този на големите дружества. Следователно Комисията трябвало да намали началния размер на наложената на жалбоподателя глоба.

73 В този смисъл жалбоподателят напомня, от една страна, че Комисията не увеличава началния размер на глобата, наложена на групата KME, независимо от факта че тя е почти два пъти по-голяма от него, и от друга страна, че Outokumpu, които са пет пъти по-големи от него, понася увеличение само с 50 % от началния размер на наложената му глоба.

74 Жалбоподателят стига до извода, че като не е взела в достатъчна степен предвид различията в икономическия капацитет и в размера на предприятията, Комисията го е поставила в по-неблагоприятно положение като малко предприятие. В подкрепа на извода си жалбоподателят се позовава също на някои други решения на Комисията, в които съотношението между крайния размер на глобата и оборота на санкционираните предприятия било по-малко, отколкото при него.

75 Накрая жалбоподателят приема, че Комисията е пренебрегнала задължението си за мотивиране, като не е обосновала дискриминационното третиране спрямо него.

76 Комисията иска да се отхвърли правното основание, изложено от жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

77 На първо място, оплакването, изведено от липсата на мотиви, следва да се отхвърли поради следните причини.

78 Най-напред, доколкото Wieland упреква Комисията, че не посочва причината, поради която е избрала увеличение с 50 % по отношение на Outokumpu, следва да се напомни, че според Съда задължението за мотивиране е изпълнено, когато

Комисията посочва в решението си елементите на преценката, които са ѝ позволили да определи тежестта и продължителността на нарушението (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 59 по-горе, точка 463). Напротив, Комисията не е длъжна в решението си да включва цифрови данни или по-подробно изложение относно начина на изчисляване на глобата (Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 50).

79 Следва също да се изтъкне, че решение като обжалваното, макар да е изготвено и публикувано под формата само на едно решение, трябва да се разглежда като съвкупност от индивидуални решения, които установяват по отношение на всяко едно от предприятията, негови адресати, нарушение или нарушения, за което или за които същото носи отговорност и евентуално му се налага глоба (Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2006 г. по дело Hoek Loos/Комисия, T-304/02, Recueil, стр. II-1887, точки 59 и 60).

80 Ето защо жалбоподателят не може да оспорва мотивите на обжалваното решение за процента на увеличение, приложен по отношение на Outokumpu с оглед възпиращ ефект.

81 Във всеки случай в съображения 332—334 от обжалваното решение Комисията посочва елементите, които е взела предвид, за да увеличи с оглед възпиращ ефект размера на наложена на Outokumpu глоба. Както е видно от посочената по-горе съдебна практика (вж. точка 78 по-горе), Комисията не може да бъде упрекната, че в решението си не е изложила повече мотиви в това отношение.

82 Доколкото доводът на жалбоподателя може да се разглежда като твърдение, че Комисията е допуснала нарушение, поради това че не е обосновала причините, поради които началният размер на наложената му глоба не бил намален с оглед възпиращ ефект, следва да се констатира, че предвид напомнената в точка 78 по-горе съдебна практика член 253 ЕО не може да се тълкува в смисъл, че налага на Комисията задължение да обяснява в решенията си причините, поради които не възприема, що се отнася до определянето на размера на глобата — подходи,

които са хипотетични спрямо действително възприетия в обжалваното решение подход (в този смисъл и по аналогия вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Fiskeby Board/Комисия, T-319/94, Recueil, стр. II-1331, точка 127).

83 От гореизложеното следва, че оплакването, изведено от липсата на мотиви, трябва да се отхвърли.

84 На второ място, следва по същество да се констатира, че жалбоподателят критикува разграничението, което Комисията прави между началните размери на глобите, наложени на съответните предприятия съгласно изложения в Насоките метод. Жалбоподателят поддържа, че размерът на предприятието има особено значение при определяне на размера на глобата и че в дадения случай началният размер на глобата, наложена на всяко едно от трите предприятия, е трябвало да бъде индивидуализиран, за да бъде пропорционален на съществуващото различие в размера на предприятията.

85 В това отношение най-напред следва да се изтъкне, че посочените от жалбоподателя решения на Комисията не са релевантни, тъй като по-ранната ѝ практика при вземането на решения не служи като правна уредба на глобите в областта на конкуренцията (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 30 по-горе, точки 169—171 и Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 292 и цитираната съдебна практика).

86 Фактът, че изложеният в Насоките метод за определяне на размера не се основава на общия оборот на съответните предприятия и поради това дава възможност да възникнат различия между предприятията с оглед на зависимостта между техните обороти и размера на наложените им глоби, е нерелевантен за преценката дали Комисията е нарушила принципите на пропорционалност и на равно третиране, както и този на индивидуализиране на наказанията. Всъщност при определяне на размера на глобите в зависимост от тежестта и продължителността на разглежданото нарушение в случаите, когато са наложени глоби на няколко предприятия, участващи в едно и също нарушение, Комисията не е длъжна да гарантира, че достигнатите при изчислението ѝ окончателни размери на глоби за съответните предприятия отразяват всяко различие между тях, що се

отнася до общия им или до релевантния им оборот (Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точки 141—147, Решение на Първоинстанционния съд от 29 ноември 2005 г. по дело Union Pigments/Комисия, T-62/02, Recueil, стр. II-5057, точка 159).

87 От посоченото следва, че на нито един от етапите на прилагане на Насоките Комисията не може да бъде задължена да гарантира, че получените междинни размери на глобите отразяват всяко съществуващо различие между общите обороти на съответните предприятия.

88 В конкретния случай от съображения 321—323, 326—328 и 332—334 от обжалваното решение е видно, че Комисията е направила разграничение между съответните предприятия на два етапа. Най-напред, в съответствие с точка 1 A, шеста алинея от Насоките тя прави разграничение в зависимост от отговорността на всеки един от участниците за разглежданото нарушение. След това на основание точка 1 A, четвърта алинея от Насоките тя пристъпва към претегляне, насочено към гарантиране в достатъчна степен на възпиращ ефект на наложените глоби.

89 Що се отнася до отговорността на отделните участници в разглежданото нарушение, Комисията взима предвид пазарния дял в ЕИП на всяко едно от предприятията, присъстващо на пазара за тръби за промишлени цели през 2000 г. — последната пълна година на нарушението. В резултат на това Комисията достига до извода, че KME с пазарен дял от [*поверително*] % е много повече от важен участник на пазара, поради което попада в първата категория предприятия, докато Outokumpu ([*поверително*] % пазарен дял) и жалбоподателят (13,4 % пазарен дял) попадат във втората категория, обхващаща предприятия, които могат да се считат за средни по размер на разглеждания пазар, така че трябва да се приложи диференциран подход. Следователно началният размер на глобите, наложени на Outokumpu и на жалбоподателя, е определен на 33 % от началния размер на глобата, наложена на KME, т.е. 11,55 милиона евро за Outokumpu и жалбоподателя и 35 милиона евро за KME.

90 Съгласно съдебната практика Комисията не може да бъде упрекната, че е следвала този подход по отношение на първия етап на претегляне. Всъщност при определяне на размера на глобата в зависимост от тежестта — дори ако поради разделянето на групи спрямо някои предприятия с различен размер се прилага една и съща начална сума на глоба — този диференциран подход е обективно оправдан от предоставянето предимство на характера на нарушението спрямо размера на предприятията при определяне на тежестта на нарушението (вж. Решение по дело Degussa/Комисия, точка 49 по-горе, точка 330 и цитираната съдебна практика).

91 В рамките на втория етап на претегляне, предвид общия оборот на Outokumpu Комисията приема, че началният размер на наложената на Outokumpu глоба трябва да бъде увеличен с 50 %, за да има достатъчно възпиращ ефект за него и за да се отчете фактът, че големите предприятия притежават юридически и икономически познания и имат инфраструктури, които им дават възможност по-лесно да установят незаконосъобразния характер на своето поведение.

92 Жалбоподателят не може да упреква Комисията, че е пристъпила към такова претегляне. Всъщност увеличението на началния размер на наложената на Outokumpu глоба, „за да се отчете техният размер и всичките им ресурси“ (съображение 334 от обжалваното решение), не означава, че Комисията е трябвало да намали началния размер на наложената на жалбоподателя глоба с оглед на общия му оборот. В това отношение е важно да се напомни (вж. точки 86 и 87 по-горе), че Комисията не е длъжна при промяна на началния размер на глобите с оглед на възпиращия ефект да гарантира, че определените за различните предприятия размери отразяват всяко различие между тях по отношение на общия им оборот.

93 Напротив, съгласно изложените в точки 31 и 30 по-горе съображения Комисията може в рамките на свободата си на преценка да пригоди размера на глобите по предварително определен метод, ако с оглед на обстоятелствата по дадения случай глобите са неразумни.

94 В този контекст е важно да се подчертае, че при взимането предвид на възпиращия ефект размерът на глобата се приспособява, за да се отчете търсеното въздействие върху предприятието, на което тя се налага, така че глобата да не се окаже незначителна или, обратно, прекомерна — по специално от гледна точка на финансовите възможности на въпросното предприятие — съгласно изискванията, изведени от необходимостта, от една страна, да се гарантира ефективност на глобата, и от друга страна, да се спазва принципът на пропорционалност (Решение по дело Degussa/Комисия, точка 49 по-горе, точка 283).

95 Освен това при избора на процент за увеличение за предприятията, които са с по-голям размер, Комисията е ограничена поради факта, че началният размер във всички случаи не може да превишава размера, който е пропорционален на тежестта на нарушението. Следователно дори в случаите, когато оборотът на най-голямото предприятие определено е по-голям от този на другите предприятия, е възможно Комисията да увеличи началния размер на наложената на най-голямото предприятие глоба съвсем незначително с оглед на тежестта на разглежданото нарушение.

96 С оглед на всичко изложено и като се имат предвид тежестта на разглежданото нарушение, притежаваният от жалбоподателя пазарен дял в ЕИП и общият му оборот през 2002 г., т.е. 1,2 милиарда евро, Първоинстанционният съд приема, че началният размер на наложената на жалбоподателя глоба е обоснован.

97 От гореизложеното следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли.

По третото правно основание, изведено от неправилно увеличение на началния размер на глобата поради продължителността на нарушението

Доводи на страните

98 На първо място, жалбоподателят твърди, че свободата на преценка, с която Комисията разполага по силата на точка 1 Б от Насоките, ѝ позволява да вземе решение както относно възможността за увеличение с оглед на продължителността на нарушението, така и относно неговия процент в рамките най-много на 10 %. Жалбоподателят отбелязва, че като се има предвид формулировката на съображение 338 от обжалваното решение, Комисията се била отказала да се възползва от прерогатива, който точка 1 Б, първа алинея от Насоките ѝ предоставял относно първите пет години на картела. Следователно Комисията можела да увеличи размера на наложената на жалбоподателя глоба само за последните седем години на нарушението.

99 Според жалбоподателя Комисията може да се позове само на факта, че съображение 338 от обжалваното решение е неправилно формулирано. Жалбоподателят счита, че авторът на дадено решение следва да понесе последиците от погрешната редакция и че в случаите, когато дадено решение съдържало противоречиви изявления, се прилагала най-благоприятната по отношение на съответното лице санкция.

100 Освен това според жалбоподателя са неясни мотивите, засегнати от порок, които поради това представляват нарушение на член 253 ЕО.

101 На второ място, жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила принципа, според който всяка глоба трябва да резултат от индивидуализирано определяне. Тя не била спазила и задължението си за мотивиране, като не обяснила защо не се е възползвала от свободата си на преценка. Според жалбоподателя Комисията всъщност възприемала същото отегчаващо обстоятелство, а именно че разглежданото нарушение е продължило повече от пет години, както за да мотивира прилагането на увеличение, така и за да определи максималното увеличение от 10 %.

102 Жалбоподателят твърди, че Комисията, която избрала да приложи максималното увеличение от 10 % за всяка година нарушение, не посочвала причините, поради които такова увеличение е подходящо. Жалбоподателят поддържа, че Комисията трябвало да вземе под внимание свързаните със съответния картел обстоятелства по случая, за да приложи разглеждания процент. Той упреква Комисията и че не е мотивирала достатъчно увеличението на размера на глобата от гледна точка на интензитета и продължителността на разглеждания картел.

103 Комисията иска правният довод да бъде отхвърлен.

Съображения на Първоинстанционния съд

104 На първо място, що се отнася до оплакването, изведено от претендирания неясен характер на мотивите, както и от това, че в обжалваното решение Комисията се отказала да увеличи началния размер на наложената на жалбоподателя глоба за първите пет години на картела, следва да се разгледат съображения 338, 340 и 342 от обжалваното решение, които гласят:

„(338) Най-напред следва да се отбележи, че по-ранната практика на Комисията при вземането на решения сама по себе си не служи като правна уредба за глобите в областта на конкуренцията, като се има предвид, че същата е регламентирана единствено в Регламент № 17 […] Поради това следва да се отхвърли доводът, който КМЕ посочва в съображение 337 и който е изведен от по-ранно решение на Комисията. Политиката, която понастоящем е възприела Комисията в случаите на картели, е да увеличава глобите с 10 % за всяка година след пет години нарушение. Това води до увеличения с оглед на продължителност с над 100 % по много случаи напоследък […] По настоящия случай, при който продължителността на картела е била дванадесет години и десет месеца, Комисията приема, че е подходящо глобите да се увеличат с 10 % на година.

[…]

(340) Въз основа на гореизложеното Комисията приема, че [Wieland], Outokumpu [и групата KME] са нарушили член 81, параграф 1 [ЕО] и член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, считано поне от 3 май 1988 г. до 22 март 2001 г. Те са извършили продължавано нарушение за дълъг период от над дванадесет години и десет месеца.

[…]

(342) Следователно началният размер на определените с оглед на тежестта глоби ще бъде увеличен със 125 % за Outokumpu и [Wieland] […]“ [неофициален превод]

105 Следва да се констатира, че тези съображения, във връзка с точка 1 C от Насоките, не оставят никакво съмнение за намерението на Комисията да увеличи началния размер на наложената на жалбоподателя глоба с 10 % за всяка година от нарушението. Поради това следва да се отхвърлят оплакванията, изложени от жалбоподателя в това отношение.

106 На второ място следва да се напомни, че по същество увеличението на размера на глобата в зависимост от продължителността не се ограничава до случаите, когато съществува пряка връзка между продължителността и по-голямата вреда, която се причинява на общностните цели, визирани от правилата на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Michelin/Комисия, точка 85, по-горе, точка 278 и цитираната съдебна практика).

107 Освен това от Насоките е видно, че Комисията не е установила никакво припокриване или взаимна зависимост между преценката на тежестта и преценката на продължителността на нарушението.

108 Напротив, на първо място, от структурата на Насоките е видно, че те предвиждат самата преценка на тежестта на нарушението с цел да се определи общият начален размер на глобата. На второ място, тежестта на нарушението се анализира с оглед на характеристиките на съответното предприятие, и по-специално на неговия размер и на положението му на съответния пазар, което може да доведе до претегляне на началния размер, до разпределяне на предприятията в категории и до определяне на специфичен начален размер. На трето място, продължителността на нарушението се отчита при определянето на основната сума, и на четвърто място, Насоките предвиждат да бъдат взети предвид отегчаващи и смекчаващи обстоятелства, които позволяват промяна на размера на глобата, по-специално в зависимост от активната или пасивна роля на съответните предприятия при извършването на нарушението.

109 Като се има предвид изложеното, самият факт, че Комисията си запазва възможност за всяка година от нарушението да приложи увеличение, достигащо за нарушенията за дълъг период до 10 % от размера, наложен за тежестта на нарушението, въобще не я задължава да определя процента на посоченото увеличение в зависимост от интензитета на дейността на картела или от неговите последици, т.е. от тежестта на нарушението. Всъщност Комисията следва да избере в рамките на своята свобода на преценка (вж. точка 31 по-горе) процента на увеличение, който възнамерява да приложи с оглед на продължителността на нарушението.

110 Що се отнася до оплакването, че Комисията възприела едно и също обстоятелство, а именно че въпросното нарушение продължило повече от пет години, както да мотивира прилагането на увеличение, така и да определи максималния размер за него от 10 %, Първоинстанционният съд не намира каквато и да било незаконосъобразност във факта, че продължителността на нарушението е определяща не само за увеличението на основната сума като такава, но евентуално и за окончателния процент на увеличение. Както бе изложено в предходната точка, Комисията не е длъжна да вземе предвид тежестта на нарушението, когато избира какъв процент на увеличение да приложи с оглед на продължителността на нарушението.

111 В дадения случай Комисията констатира, по-специално в съображения 335 и 340 от обжалваното решение, че жалбоподателят е участвал в нарушението в продължение на дванадесет години и десет месеца, т.е. за дълъг период по смисъла на Насоките, и поради това увеличава глобата със 125 %. С това Комисията не се отклонява от правилата, които си е наложила в Насоките. Впрочем Първоинстанционният съд приема, че в дадения случай увеличението със 125 % не е явно несъразмерно.

112 От всички тези съображения следва, че правното основание, свързано с увеличение на размера на глобата с оглед на продължителността, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото правно основание, изведено от дискриминационното прилагане на Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

Доводи на страните

113 По същество жалбоподателят счита, че е бил дискриминиран спрямо KME, което е получило намаление от 30 % от размера на наложената глоба, докато той е получил намаление едва от 20 %, макар че сътрудничеството му било поне толкова важно, колкото това на KME.

114 На първо място, жалбоподателят твърди, че Комисията неправилно е предоставила на KME намаление на размера на глобата, по-голямо от неговото, с мотива че „KME оповестява съществуването на антиконкурентни действия от 80-те години [...], докато Wieland [...] сочи 1993 г.“ [неофициален превод] (съображение 423 от обжалваното решение).

115 Като признава ограничения си принос към разследването за периода преди 1993 г., жалбоподателят напомня, че не е отричал наличието на картел през този период, а че не е бил в състояние да го потвърди поради оставката на много от неговите сътрудници. Според жалбоподателя Комисията отдава прекомерно значение на приноса на KME в сравнение с неговия принос. Всъщност съществуването на картел преди 1993 г. наистина се установявало единствено от една декларация на KME. Освен това посочената декларация била направена след изрично искане от страна на Комисията. Другите декларации на KME били от същото естество като тези на жалбоподателя, тъй като удостоверявали провеждането на събрания, без да ги квалифицират като антиконкурентни.

116 Позовавайки се на съображения 397, 417 и 418 от обжалваното решение, жалбоподателят твърди, че Комисията е констатирала много малкия принос на KME за изясняване на фактите за периода преди 1993 г. Оттук жалбоподателят стига до извода, че предоставянето на намаление на размера на глобата на KME, което е по-голямо неговото, е явно неправилно и е опорочено от липса на мотиви, тъй като сътрудничеството му е сравнимо по значение с това на KME.

117 Впрочем жалбоподателят счита, че бил санкциониран в това отношение от Комисията, поради това че за разлика от KME отказал да направи пълни признания. Въпреки че вследствие на задълбочено вътрешно разследване жалбоподателят представил изложение на различни и подробно описани факти, същото разследване не му дало възможност да установи и да признае наличието на антиконкурентна практика през периода 1988—1993 г. Подходът към жалбоподателя до голяма степен означавал дадено предприятие да се принуди да обвини само себе си, което противоречало на общностното право, тъй като представлявало нарушение на правото на защита.

118 На второ място, според жалбоподателя Комисията неправилно предоставила на KME по-голямо намаление от това, което предоставила на него, като се има предвид обстоятелството, че KME се позовало на осем неспоменати от другите участници събрания на „работната група“. Всъщност в изпратеното до Комисията писмо от 30 септември 2002 г. жалбоподателят посочвал поредица от събрания, състояли се между 1999 г. и 2000 г., и ги описвал по-пълно, отколкото KME.

119 На трето място, жалбоподателят поддържа, че в писмото си от 30 септември 2002 г. доброволно предоставил на Комисията информация, която определено била по-точна и по-подробна от предоставена от КМЕ за периода 1997—1999 г. (наричан по-нататък „периода на затишие“). Според жалбоподателя Комисията се основава, както се посочва само в един пасаж от съображение 202 от обжалваното решение, на предоставената от КМЕ обобщена информация, за да докаже наличието на антиконкурентно поведение през периода на затишие, макар жалбоподателят да описва по-подробно от КМЕ съдържанието на дванадесетте събрания през 1997 г. и 1998 г. Освен това Комисията се позовавала на изложението на предоставените от жалбоподателя факти в единадесет бележки под линия, отнасящи се към съображения 157—167 и 202—212 от обжалваното решение.

120 На четвърто място, жалбоподателят твърди, че сътрудничеството му с Комисията две седмици преди КМЕ трябвало да му даде право на много по-голям процент намаление на размера на глобата или поне равен на този на КМЕ. В това отношение жалбоподателят се позовава на Известие на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на глоби по дела за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3 наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 2002 г.“), което предвижда по-голямо намаление за предприятието, което най-бързо окаже сътрудничество. Жалбоподателят признава, че посоченото Известие не е приложимо в конкретния случай, но че Първоинстанционният съд би могъл да го вземе предвид като израз на общ принцип на правото.

121 Комисията оспорва всички оплаквания на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

122 На първо място, що се отнася до оплакването, изведено от липсата на мотиви, следва да се констатира, че то е явно неоснователно. Подлежащите на преценка обстоятелства, които Комисията е взела предвид, за да намали глобите на КМЕ и на жалбоподателя по силата на Известието относно сътрудничеството от

1996 г., ясно са посочени в съображения 404—423 от обжалваното решение, което е достатъчно, за да бъдат изпълнени изискванията на член 253 ЕО (вж. точки 58 и 59 по-горе).

123 На второ място, по същество следва веднага да се отбележи, че когато дадено предприятие извърши нарушение на общностните правни норми в областта на конкуренцията, то може да поиска съществено намаление на размера на глобата, която може да му бъде наложена, дори да избегне цялата глоба, като сътрудничи на Комисията. В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика в основата на намаление на глобата на основание на сътрудничеството по време на административно производство е съображението, че такова сътрудничество улеснява установяването от Комисията на нарушенията (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело BPB de Eendracht/Комисия, T-311/94, Recueil, стр. II-1129, точка 325 и Решение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Finnboard/Комисия, T-338/94, Recueil, стр. II-1617, точка 363).

124 Следва също да се напомни, че в рамките на преценката на оказаното от членовете на даден картел сътрудничество може да се претендира единствено явна грешка в преценката от страна на Комисията, тъй като същата има широка свобода при преценката на качеството и полезността на сътрудничеството на дадено предприятие, и по-конкретно в сравнение с приноса на останалите предприятия (Решение на Съда от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точка 88). Следователно в рамките на тази преценка тя не би могла да не спази принципа на равно третиране.

125 Като се има предвид, че всички оплаквания на жалбоподателя са свързани с дискриминацията, която той твърди, че е претърпял спрямо KME, следва да се провери дали Комисията може, без да нарушава принципа на равно третиране и без да надхвърля своята свобода на преценка, да предостави намаление на размера на глобите им — с 20 % на жалбоподателя и с 30 % на KME — въз основа на съответното им сътрудничество.

126 Що се отнася до хронологията на изпращането на информация на Комисията, следва да се констатира, че както жалбоподателят, така и KME са започнали да сътрудничат на Комисията след получаването на нейното искане за информация, но преди изпращането на изложението на възраженията. Освен това KME

и жалбоподателят изтъкват точка D от Известието относно сътрудничеството от 1996 г., която въобще не се позовава на критерий за по-ранно сътрудничество на едно предприятие спрямо друго.

127 Освен това от съдебната практика следва, че в рамките на преценката на степените на сътрудничество, предоставено съответно от две предприятия, хронологичният елемент не може да бъде взет предвид в случаите, когато въпросните страни са представили информацията в доста кратък интервал от време и на приблизително един и същи етап от административното производство (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2001 г. по дело Acerinox/Комисия, T-48/98, Recueil, стр. II-3859, точка 139 и Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 467).

128 Поради това въпреки че жалбоподателят е изпреварил КМЕ с две седмици в сътрудничеството си с Комисията, тази разлика сама по себе си не означава, че Комисията е длъжна да му предостави по-голям или поне равен на дадения на КМЕ процент на намаление на размера на наложената глоба.

129 Доколкото жалбоподателят се позовава на прилагането по аналогия на точка 23 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., което предвижда, че Комисията може да предостави намаление на размера на по-висока глоба на предприятието, което първо представи доказателства за твърдяното нарушение, които представляват съществен принос, следва да се изтъкне, че прилагането по аналогия е възможно само с цел да се запълни празнина в правото. Следва обаче да се констатира, че сътрудничеството на жалбоподателя, както и това на КМЕ и на Outokumpu, са регулирани от Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

130 Доколкото доводът на жалбоподателя може да бъде разбиран като фактически изтъкващ наличие на колизия на приета в различно време правна уредба, достатъчно е да се установи, че подобна колизия не съществува. Всъщност единствено при липсата на преходни разпоредби новата норма се прилага незабавно спрямо бъдещите последици на положение, създадено при действието на предходната норма (вж. Решение на Съда от 21 януари 2003 г. по дело

Германия/Комисия, C-512/99, Recueil, стр. I-845, точка 46 и цитираната съдебна практика). В дадения случай точка 28 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. ясно предвижда, че посоченото известие се прилага, считано от 14 февруари 2002 г., за всички производства, по които нито едно предприятие не се е позовало на Известието относно сътрудничеството от 1996 г. В конкретния случай обаче е установено, че съответните предприятия, сред които е и жалбоподателят, са се позовали на Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

131 Като се отхвърлят доводите на жалбоподателя, изведени от хронологията на изпращане на информация на Комисията, следва да се провери дали в качествено отношение приносът на KME, сравнен с този на жалбоподателя, може да обоснове разликата от 10 процентни пункта между намалението на размера на наложените на посочените предприятия глоби.

132 Най-напред, не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че предоставянето на намаление на размера на глобата поради признаване от предприятието, че е участвало в нарушение, представлява нарушение на правото на защита на другите засегнати предприятия.

133 Всъщност от съдебната практика е видно, че Комисията има право да намали размера на глобите, налагани на предприятия, които не се задоволяват с това да ѝ изпратят полезна информация, а достигат до изрично признаване на участието си в дадено нарушение. Несъмнено Комисията не може да принуждава предприятията да признават участието си в нарушения. Това обаче не ѝ пречи при определяне размера на глобата да вземе предвид доброволно предоставена ѝ от предприятие помощ за установяване на съществуването на нарушение (Решение на Съда от 14 юли 2005 г. по дело Acerinox/Комисия, C-57/02 P, Recueil, стр. I-6689, точка 87 и Решение на Съда от 14 юли 2005 г. по дело ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, Recueil, стр. I-6773, точка 50).

134 Всъщност признаването на твърдяното нарушение има чисто доброволен характер за съответното предприятие, тъй като същото по никакъв начин не

е принудено да признава съществуването на картела (Решение от 14 юли 2005 г. по дело Acerinox/Комисия, точка 133, по-горе, точка 89 и Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, точка 133 по-горе, точка 52).

135 В конкретния случай следва да се отбележи, че от прочита на съображения 405 и 406, във връзка със съображения 416—422 от обжалваното решение, е видно, че Комисията предоставя намаление на размера на наложените на жалбоподателя и на KME глоби въз основа на два кумулативни елемента, а именно, от една страна, обстоятелството, че те не оспорват истинността на съставомерните факти на констатираното нарушение, и от друга страна, обстоятелството, че тяхното сътрудничество за установяването на фактите надхвърля задълженията, произтичащи от член 11 от Регламент № 17.

136 Що се отнася до последното обстоятелство, от съображения 168, 169, 171, 405, 417, 419 и 423 от обжалваното решение е видно становището на Комисията, че KME и жалбоподателят са имали сходен принос, като се изключи, от една страна, признаването на съществуването на тайни действия преди 1993 г., и от друга страна, провеждането на допълнителни събрания, за които се твърди, че са били предназначени да засилят действието на нарушението.

137 Като се има предвид установеният факт, че картелът е започнал дейността си през 1988 г., определянето на продължителността на нарушението от Комисията явно не е било улеснено от отговора на жалбоподателя в писмото му от 30 септември 2002 г. Всъщност в посоченото писмо жалбоподателят предоставя списък на официалните събрания на Cuproclima, проведени след 1985 г., без да упоменава темите, които са били разисквани. В същото писмо той посочва, че тайните контакти са започнали около 1993 г.

138 За разлика от това в писмото си от 15 октомври 2002 г. KME признава, че участниците се уговаряли за подялба на клиенти през първите години след създаването на Cuproclima през 1985 г., и описва начина, по който е ставало това.

139 Що се отнася до периода на затишие (1997—1999), следва да се констатира, че в писмото на KME от 15 октомври 2002 г. се съдържат сведения за развитието на действието на картела в рамките на Cuproclima, както и за обстоятелството, че до 1999 г. KME, Wieland и в по-малка степен Outokumpu са осъществявали, най-често по телефона, постоянни контакти с цел разискване относно някои клиенти или цени.

140 По отношение на периода 1999—2001 г. от посоченото писмо става ясно, че членовете на Cuproclima са се събирали на около осем събрания на „работната група“, проведени извън редовните събрания на Cuproclima с цел засилване на действието на картела.

141 Що се отнася до сътрудничеството на жалбоподателя през посочените периоди, следва да се констатира, че макар предоставеният от него списък на събрания да е по-пълен от списъка, предоставен от KME, той не посочва дали по време на упоменатите в него събрания са били разисквани теми, които имат отношение към картела. Следователно с този списък жалбоподателят не е допринесъл на Комисията да се даде възможност да се запознае с контекста на посочените събрания и да прецени тяхната цел. Поради това жалбоподателят не може да обоснове с него твърдението си, че за целите на разследването на Комисията сътрудничеството му имало стойност, която била еднаква или по-висока от тази на декларациите на KME (вж. точки 139 и 140 по-горе).

142 В рамките на сътрудничеството си обаче жалбоподателят предоставя на Комисията някои доказателства, които са относими за периода на затишие и периода 1999—2000 г.

143 По-специално той предоставя, подобно на KME, доказателства относно разменената от него през 1997 г. антиконкурентна кореспонденция с KME (съображение 163 от обжалваното решение)

144 Той също заявява, че членовете на Cuproclima били решили към края на 90-те години да започнат тайни действия, които се материализирали с приемането през 1999 г. на таблица, считана за достъпна по електронен път до членовете на картела и съдържаща данни от чувствително естество. Необходимо е обаче да се отбележи, че тези сведения, макар да имат отношение към нарушението, не разкриват съдържанието на допълнителните събрания, насочено към приспособяване и засилване на извършваните по време на редовните събрания на Cuproclima тайни действия, за които КМЕ, напротив, уведомява Комисията, като ѝ предоставя информация за осемте събрания на „работната група“.

145 С оглед на гореизложеното следва да се констатира, че твърденията на жалбоподателя, че е допринесъл за изясняване на периода на нарушението 1997—2000 г. повече, отколкото КМЕ, не са подкрепени от приложените към преписката документи.

146 Поради това и в светлината на цитираната в точка 133 по-горе съдебна практика Първоинстанционният съд приема, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката при определяне на нивото на намаление, с оглед на сътрудничество, на наложените на жалбоподателя глоби.

147 Предвид всичките тези съображения следва да се приеме, че последното правно основание също не е основателно.

148 Следователно жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

149 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Wieland-Werke AG да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 6 май 2009 година.

Подписи